

ע"פ 6962/02/16 - זוהיר עלי עבד אלהאדי נגד מדינת ישראל-רשות המיסים המרכז לגביית קנסות

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פליימ

ע"פ 6962-02-16 עבד אלהאדי נ' מדינת ישראל-רשות המיסים המרכז לגביית קנסות
לפני כבוד השופטת אסתר הלמן
המערער זוהיר עלי עבד אלהאדי

נגד
המשיבה
מדינת ישראל-רשות המיסים המרכז לגביית קנסות

פסק דין

1. זהו ערעור על החלטתו של בית המשפט קמא, אשר דחה בקשתו של המערער להורות על ביטול פקודת המאסר שהוצאה כנגדו, בשל אי תשלום קנס שהוטל עליו בגזר הדין שניתן בת"פ 3023/07 (שלום נצרת) (להלן: "גזר הדין").

2. גזר דינו של המערער ניתן ביום 01/06/11 בנוכחותו.

בגזר הדין הוטל עליו, בין היתר, לשלם קנס בסך 50,000 ₪ או לרצות, חלף הקנס, 5 חודשי מאסר בפועל. תשלום הקנס נפרס ל-20 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, שהראשון בהם יהא 30 יום לאחר שחרורו מ-8 חודשי המאסר בפועל שהוטלו עליו באותו גזר דין.

(לבקשת המערער הופחת מסכום הקנס סך של 3,000 ₪, אשר קוזזו מעירבון שהפקיד).

המערער לא שילם את יתרת הקנס חרף השנים שחלפו מאז.

3. בשלהי שנת 2014 פנה המערער למרכז לגביית קנסות בהתאם לחוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, התשנ"ה-1995 ("להלן: "החוק"), בבקשה לפטור אותו מתוספת הפיגורים שהתווספה על קרן הקנס. ביום 16/09/14 הוחלט, לפי סעיף 5ג' לחוק, לפטור את המערער מתשלום חלק מתוספת הפיגורים, והוא נדרש לשלם את היתרה בתשלומים בשיעור של כ-3,000 ₪ לחודש, כתנאי למתן הפטור.

החלטה זו נוגעת, כפי שיובהר להלן, לשני קנסות שתלויים ועומדים כנגד המערער.

4. המערער פנה לראשונה ביום 17/05/15 לבית המשפט עם בקשה לפריסת החוב ולביטול תוספת הפיגורים ובקשתו נדחתה.

5. ביום 01/02/16, לאחר שבוצעה פקודת המאסר, הגיש המערער בקשה נוספת לבית המשפט קמא, לביטול פקודת המאסר.

בבקשתו, אין המערער מלין על תוקפה של הפקודה ואינו מעורר כל טענה בכל הנוגע למשלוח ההתראה לפני ביצועה (כמתחייב מהלכת גוסקוב - רע"פ 837/12 מדינת ישראל נ. גוסקוב (20/11/12)), אלא מפרט את הנסיבות האישיות שבעטן אין באפשרותו לעמוד בתשלום הקנס בפריסה כפי שנקבע על ידי המרכז, בשל גילו, מצבו הרפואי והכלכלי.

בקשה זו נדחתה, על ידי בית המשפט קמא מן הטעם שבית המשפט אינו מוסמך לשנות את פריסת התשלומים שנקבעה על ידי המרכז, ובנסיבות אלה, אין גם הצדקה לביטול פקודת המאסר.

6. בערעורו, שב המערער ופורס את נימוקיו לאי יכולתו לעמוד בתשלומים, כפי שנקבעו לו על ידי המרכז לגביית קנסות. לטענת בא כוח המערער, מרשו מעוניין לשלם את הקנס, אין הוא מבקש להתחמק ממנו, אלא מבקש לפרוס אותו לתשלומים שיאפשרו לו לעמוד בתשלום הקנס.

7. המשיבה מתנגדת לערעור. ראשית, לטענתה, כנגד המערער הוצאו שתי פקודות מאסר. פרט להליך בו הגיש את הבקשה, הוא נדון בשנת 2001 לתשלום קנס בסך 35,000 ₪ בגזר דין שניתן בת"פ 4077/00 שלא שולם. לפיכך, לעמדתה, יש לדון כאן רק בבקשה לביטול הפקודה הרלבנטית.

המשיבה הוסיפה, כי למערער ניתנו מספר הזדמנויות לשלם את הקנס. מאז גזר הדין בשנת 2011 נשלחו אליו מספר דרישות לתשלום, הוטלו עיקולים על חשבונות הבנק שלו ונשלחה לו התראה, לפי הלכת גוסקוב (ההתראה הומצאה לו ביום 17/08/14). רק במאי 2015 הוא פנה לבית המשפט, לא נעשתה כל פנייה למרכז לאחר משלוח ההתראה.

באת כוח המרכז הבהירה כי גם כיום יש נכונות לאפשר למערער לשלם את חובו בתשלומים של 3,000 ₪ לחודש.

עוד נטען, כי הסמכות לפרוס את הקנס נתונה למרכז לגביית קנסות, לפי סעיף 5ב' לחוק באופן בלעדי ולאור כל האמור, דין הערעור להידחות.

דין והכרעה:

8. גזר הדין במסגרתו הוטל הקנס ניתן ביום 01/06/11, לאחר שהמערער הורשע, על סמך הודאתו,

עמוד 2

בעבירות על פקודת מס הכנסה, לרבות עבירת מרמה. על פי כתב האישום, בשנים 2002 - 2004 עבד המערער, יחד עם פועלים מטעמו, אצל קבלן, וקיבל תמורת עבודתו סכום של 1,600,000 ₪, עליו לא דווח לרשויות המס, ותוך כך שדאג כי הקבלן יקבל חשבוניות פיקטיביות בגובה הסכומים דלעיל, מגורמים אחרים.

9. קודם להרשעה זו, בשנת 2001, נדון המערער לתשלום קנס בסך 35,000 ₪ או שנת מאסר חלף הקנס, לאחר שהורשע בעבירות על פקודת מס הכנסה, שעניין אי העברה במועד של תשלום שנוכה ואי הגשת דו"חות. בגין קנס זה תלויה ועומדת כנגד המערער פקודת מאסר. הערעור שהוגש, כאמור, מתייחס לבקשה שהגיש בעקבות הקנס המאוחר יותר, בלבד.
10. כפי שניתן ללמוד מכתבי האישום, המערער המשיך לעבוד לאחר שנת 2001 ואף הפיק הכנסות נאות מעיסוקיו (בשנים 2002 - 2004), למרות זאת לא שילם דבר על חשבון הקנס שהוטל עליו בשנת 2001.
11. המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות נעתר לבקשתו להפחית את תוספת הפיגורים ולפריסת הקנסות הכוללים.
- בקשה לפריסת תשלום החוב או דחייתו מסורה בידי המרכז לגביית קנסות, לפי סעיף 5ב לחוק, והדרך היחידה להשיג עליה, כיום, הינה באמצעות הגשת עתירה לבג"ץ (רע"א 8994/11 **חליל נ' מדינת ישראל** (29/04/2012)). כבר נפסק כי מצב זה איננו משביע רצון, והוא מחייב שינוי. יחד עם זאת, במקרה זה, היו למערער הזדמנויות רבות לפנות למרכז, מבעוד מועד, להמציא אסמכתאות למצבו הכלכלי ולשכנע כי אי פירעון החוב, במשך שנים, איננו נובע מניסיון להתחמק מתשלום הקנס, והוא לא פעל כך.
12. המערער לא עשה דבר בכדי לשלם את הקנסות שהוטלו עליו עד שקיבל התראה לפני ביצוע פקודת המאסר. מאז הטלת הקנס בשנת 2001 חלפו כ-15 שנה, במהלכן המשיך המערער לעבוד, הרוויח כסף, אך לא טרח לשלם ולו חלק מן הקנס (שהיווה סנקציה עונשית יחידה באותו עניין). אין בבקשתו כל הסבר מדוע לא פעל במשך כל השנים מאז הוטלו עליו הקנסות ועד שנת 2015, בכדי לעתור לפריסת הקנס.
- לא זו אף זו, מדובר בקנסות שהוטלו על המערער בעקבות הסתבכותו בעבירות כלכליות, שהניבו לו רווח כספי לא מבוטל, על חשבון הקופה הציבורית, מבלי שהוא מסביר לאן הופנו רווחיו וכיצד הגיע למצב הכלכלי הקשה.
13. בנסיבות אלה, כאשר המרכז פעל על פי סמכותו, הפחית באופן משמעותי מתוספת הפיגורים ופרס את הקנס לתשלומים, אין עילה לביטולה של פקודת המאסר. (ראה והשווה ע"פ 2839/15 **רוזנבלט נ. מדינת ישראל** (6.1.16)).

14. למרות האמור, בהתחשב בכך שכיום המערער הוא אדם מבוגר, כבן 73, המתקיים, לטענתו, מקצבת זקנה בלבד, מצבו הרפואי איננו טוב ויש לו חובות בהוצאה לפועל בסכום הקרוב למיליון וחצי ₪ (סכום חובותיו למרכז מגיע לכדי כ-180,000 ₪) והוא נתון במאסר מאז 1.2.16, ועל מנת לאפשר לו להתארגן לתשלום הקנס בתשלומים או לעתור בבקשה נוספת למרכז, תוך צירוף כל האסמכתאות הנדרשות, אני מורה, כי המערער ישוחרר ממאסרו כנגד תשלום של 6,000 ₪.

כל עוד הוא ישלם 3,000 ₪ לחודש, החל מיום 10/03/16 ובכל 10 לחודש שלאחריו, לא תוצאנה כנגדו פקודות מאסר. אולם, אם לא ישולם אחד השיעורים הנ"ל, הוא יאסר, ללא צורך במשלוח התראה נוספת.

המזכירות תמציא העתק פסק הדין לצדדים בדחיפות.

ניתן היום, כ"ח שבט תשע"ו, 07 פברואר 2016, בהעדר הצדדים.